
PRECURSORS DE LA TEORIA DE L'EVOLUCIÓ DE DARWIN

Autor:

Data de publicació: 16-02-2018

Sovint es aquells que desitgen denigrar els èxits de Charles Darwin reclamen que era poc més que un "plagiador en sèrie". De fet Darwin, com qualsevol científic, tenia influències, però que era honest en el seu desenvolupament teòric. Es nega que qualsevol dels "precursors" fos realment un de sol, i s'argumenta que la paternitat per a la teoria de l'evolució descansa fermament amb Lamarck i Darwin.

Introducció

<http://www.talkorigins.org/faqs/darwin-precursors.html>

La història de les primeres teories de l'evolució ha sofert dos supòsits oposats. El més popular insisteix que Charles Darwin (1809-1882) era un geni aïllat que treballava contra multituds de creacionistes. Una tradició minoritària creu que Darwin simplement va afegir la seva veu a un cor dissociat de precursors que es va estendre al llarg del temps i l'espai. El treball de Jean-Baptiste Lamarck (1744-1889) ha estat referit, especialment per part dels comentaristes francesos i antidoderians del passat i el present, per mostrar fins a quin punt el naturalista britànic no tenia originalitat. Alguns historiadors han fet avançar la recerca cap al passat i tracen el començament de la doctrina de l'evolució als temps grecs o als autors llatins com Titus Lucretius Carus (c., 99 a. C. a. C. 55 aC). Uns altres han cridat l'atenció sobre la França del segle XVIII com a bressol intel·lectual d'evolució.

Encara altres han assenyalat que les atribucions de les intencions evolucionistes als naturalistes del passat sovint es basen en frases o paràgrafs extrapolables del seu context; en altres paraules, el pecat de l'anacronisme ha produït molts precursors il·legítims. Una característica uneix els camps oposats: s'estudia el passat per determinar la seva rellevància per les preocupacions actuals. Estudiad en el seu propi terme, el passat és molt més interessant i fascinant que l'obsessiva autobiografia del present que estem acostumats. Les beques recents exploren moltes formes en què, des de mitjans del segle XVIII fins a la primera meitat del segle XIX, hi ha una pluralitat de comentaristes -tres naturalistes, antropòlegs, viatgers, filòsofs, fins i tot teòlegs- qüestionats sobre la història de la vida, el seu geogràfic distribució i fins a quin punt el canvi podria i va ocórrer.

Després de l'agitació de la Revolució francesa, els naturalistes que treballaven dins de les institucions i els membres de l'elit social preocupats per l'ateisme i la subversió s'oposaven a tota mena d'especulacions sobre la vida i la seva història. No obstant això, els autors que s'ocupen de la curiositat del públic de la lectura es dediquen a especulacions sobre la història de l'univers, de la vida i de la humanitat. Les enciclopèdies populars d'èxit, els diccionaris de la història natural i les revistes europees van mantenir un debat viu que la ciència "oficial" va rebutjar. Reduir un debat científic i social tan intens a les úniques figures de Lamarck i Darwin és perdre la major part de la història. Les reaccions a Lamarck i Darwin demostren que els contemporanis tenien molt a dir sobre el seu treball simplement perquè molts tenien les seves pròpies opinions sobre el canvi orgànic. Darwin's *On the Origin of Species* no va convertir els contemporanis a l'evolució; va proporcionar un suport autoritzat a les doctrines que molts ja havien abraçat.

Descripció general clàssicaHi ha innumbrables històries d'evolució, sovint basades en mites i simplificacions anacròniques. Tanmateix, hi ha algunes descripcions generals i fiables, encara que poques vegades es refereixen als debats sobre la vida actual dins de les elits educades i el públic de lectura. Lovejoy 1963 i Glass, et al. 1959 ofereix exemples exemplars sobre la millor tradició de les idees de la història. Glass, et al. 1959, en particular, ofereix l'aportació d'Owsei Temkin sobre debats alemanys al començament del segle XIX. Richards 1993 és igualment important per a la comprensió de l'escena alemanya. El punt de vista d'un protagonista principal de la biologia evolucionària del segle XX està representat al maig de 1982, mentre que Bowler 1989 és un llibre de text àmpliament utilitzat. Barsanti 2005 argumenta contra l'enfocament lineal de la historiografia passada, que va veure les teories evolutives sorgides d'amplis debats del segle XVIII i principis del segle XIX. En Sloan 2008 es proporciona una visió equilibrada i actualitzada dels estudis sobre història de les teories de l'evolució.

Barsanti, Giulio. 2005. Una lunga pazienza cieca, Storia dell'evoluzionismo. Turin, Italy: Einaudi.

Denies that any of the "precursors" was really one, and argues that the paternity for the theory of evolution firmly rests with Lamarck and Darwin.

Bowler, Peter J. 1989. Evolution: The history of an idea. Berkeley: Univ. of California Press.

A classic, linear account of the debates on species from 18th-century France to today. First edition, 1984; second edition, 1989; third edition, paperback, 2003; 25th anniversary edition, 2009.

Glass, Bentley, Owsei Temkin, and William L. Straus, Jr., eds. 1959. Forerunners of Darwin, 1745–1859. Baltimore: Johns Hopkins Univ. Press.

A very erudite and thorough discussion of several "precursors" of Darwin in the 18th and 19th centuries. Probably the best production of the "precursor" hunting school. Paperback edition published in 1968.

Lovejoy, Arthur O. 1963. The Great Chain of Being: A study of the history of an idea. Cambridge, MA: Harvard Univ. Press.

For several decades a classic of the history-of-ideas tradition, stressing continuities throughout cultures and ages. Paperback edition published. 1990.

Mayr, Ernst. 1982. The growth of biological thought: Diversity, evolution and inheritance. Cambridge, MA: Harvard Univ. Press.

The influential view of a leading evolutionary biologist of the 20th century on the history of his discipline.

Richards, Robert R. 1993. The meaning of evolution: The morphological construction and ideological reconstruction of Darwin's theory. Chicago: Univ. of Chicago Press.

A thoughtful reconstruction of the origin of the debates on species in early- and mid-19th-century Europe, with particular reference to Germany.

Sloan, Phillip. 2008. Evolution. In The Stanford encyclopedia of philosophy. Edited by Edward N. Zalta.

A comprehensive, accessible and well-documented short history of evolution, with relevant select bibliography of primary and secondary sources.

La naturalesa ha iniciat una sèrie d'assaigs anomenats "Global Darwin" sobre la manera en què la teoria de Darwin va influir en les tradicions científiques i polítiques no occidentals. La primera entrada, de Marwa Elshakry, planteja una afirmació sobre la reacció d'alguns seguidors de tradicions orientals i islàmiques a Darwin a finals del segle XIX a principis del segle XX:

No obstant això, la raó principal de l'èxit mundial de les idees de Darwin va ser la facilitat amb què es van assimilar a les tradicions locals del pensament com a exemple de l'intent jueu de conciliar la ciència amb suggeriments de les Escripures. Tot i que el mateix Darwin va poder haver trobat una reconciliació sorprenent, certament no era tan insòlit com podria imaginar-se. Els estudiosos de Calcuta a Tòquio i Pequín van construir el seu propi llinatge per a la teoria de l'evolució per la selecció natural, traçant-lo a escoles de pensament més antigues i més familiars i reclamant la propietat del que van veure com els precursors d'aquestes idees. Tot i que alguns, sobretot a Europa, van veure Darwin com una arma que va derrotar creences religioses, al voltant del món va ser tant una força per al ressorgiment religiós i la revitalització pel que fa a l'escepticisme religiós. Fins i tot els pensadors musulmans del segle XIX van reconciliar les idees darwinianes amb els seus propis textos religiosos i filosòfics passats; que pot semblar irònic, donat l'ascens dels creacionistes musulmans d'avui.

No he trobat que tot aquest assaig sigui molt satisfactori. Proporciona alguns exemples interessants de persones que fan declaracions sobre el darwinisme de manera integradora. Però l'assaig no contempla la integració del darwinisme en les tradicions biològiques o naturalistes de les cultures no occidentals. Crec que és necessari un examen exhaustiu per separar els punts forts polítics del darwinisme, en general, un argument a favor del progrés, des de la recepció real fins a la teoria de les persones en condicions d'entendre-la.

Com és així, Elshakry mostra que alguns reformadors van afavorir un enfocament "darwinista" del canvi social, com un baluard contra idees més revolucionàries. Aquests arguments van existir, però crec que val la pena recordar que el marxisme estava basat en la seva pròpia teoria evolutiva, elevada a quasi-Darwiniana per part d'alguns pensadors socials, i en general era una defensa del derrocament violent de l'ordre existent. Al mateix temps, la teoria de Darwin formava part de la tradició intel·lectual occidental que amenaçava amb imposar l'hegemonia sobre les cultures no occidentals, de manera que unaresistència al darwinisme era una possible via de nacionalisme. Certament, aquest paper juga un paper important en el resurgiment del creacionisme a la fi del segle XX al món islàmic, així com el rebuig de l'herència Darwin / mendeliana per part de l'URSS de Stalin. Seria interessant veure com aquesta dinàmica juga en altres contextos.

El meu punt: molts han confós deliberadament aspectes de les teories biològiques (incloent-hi l'evolució) amb el canvi social, que és un error. Donar una llista d'errors interessants podria fer un gran assaig, però barrejar-los amb el tema general de "assimilació" aparentment no ho va fer.

Referències:

Elshakry M. 2009. Global Darwin: encant oriental. *Nature* 426: 1200-1201. doi: 10.1038 / 4611200a

PRECURSORS DE LA TEORIA DE L'EVOLUCIÓ DE CHARLES DARWIN

Al-Jahiz (776-868) va ser un filòsof, poeta, zoòleg i escriptor, un dels pocs científics musulmans. Nascut a Bazra, Iraq, va ser un escriptor celebrat que va estimar divertides anècdotes i observador atent dels mons socials i naturals. Al-Jahiz va escriure més de 200 obres, la més famosa de la qual va ser el seu volum 7 'Llibre d'animals. En aquesta enciclopèdia aborda la comunicació i el mimetisme dels animals, les organitzacions socials, la intel·ligència dels insectes i els mamífers.

Sabíeu que la teoria de l'evolució no només tenia precursors en el nostre entorn cultural científic sinó també en el món àrab, que data del segle IX? - Ara ja ho saps.

... les serioses discussions científiques sobre l'evolució van començar com a mínim mil anys abans de Charles Darwin, principalment per estudiosos musulmans. Abu Uthman 'Amr ibn Bahr, comunament conegut com Al-Jahiz, va ser el creador de la idea de l'evolució a través del seu famós llibre titulat "Kitab al-Hayawan" ("El Llibre dels animals"). Al-Jahiz va ser un escriptor prosa àrab, autor d'obres sobre adab, filosofia, teologia de Mu'tazili, polemica política-religiosa i assajos científics. Va néixer a Basora el 776 i va aprendre diverses disciplines en diferents cercles de la mesquita.

Posteriorment es va unir als cercles Mu'tazili i els salons burgesos a Basora, Bagdad i Samarra, on les converses van ser animades per problemes filosòfics, teològics i científics.

En el seu "Kitab al-Hayawan", Al-Jahiz va introduir el concepte de cadenes alimentàries i també va proposar un esquema d'evolució animal que implicava la selecció natural, el determinisme ambiental i possiblement l'herència de les característiques adquirides. En diferència de la teoria evolutiva moderna, per Al-Jahiz, la voluntat d'Al·là va servir com a antecedent o originador de tota mutació i transformació. Segons va suggerir, l'inanimació s'eleva al nivell vegetal i els animals evolucionen de les plantes. L'home, segons Al-Jahiz, va ser una etapa evolutiva d'animals. També va discutir àmpliament els conceptes de lluita per l'existència, l'adaptació i la psicologia animal, els conceptes que fan el pivot de la teoria de Darwin de la selecció natural.

Desenvolupament de la Teoria de l'Evolució

Per Elmira Akhmetova

El 1859, un naturalista i geòleg anglès, Charles Darwin (1809-1882), va publicar un llibre titulat "L'origen de les espècies", que es considera la base de la teoria científica de l'evolució per selecció natural. Va establir que totes les espècies de vida han descendit amb el pas del temps dels avantpassats comuns.

La literatura sobre Darwin i el seu patrimoni sovint destaquen el paper de les seves observacions de naturalesa salvatge durant els seus viatges a Austràlia, Ciutat del Cap, Amèrica del Sud i illes del Pacífic com a font de la seva teoria evolutiva. No obstant això, amb prou feines s'esmenta una altra font per a la seva inspiració per estudiar la naturalesa salvatge, i aquesta és la literatura islàmica anterior en biologia i zoologia.

En realitat, les serioses discussions científiques sobre l'evolució van començar com a mínim mil anys abans de Charles Darwin, principalment per erudits musulmans. Abu Uthman 'Amr ibn Bahr, comunament conegut com Al-Jahiz, va ser el creador de la idea de l'evolució a través del seu famós llibre titulat "Kitab al-Hayawan" ("El Llibre dels animals"). Al-Jahiz va ser un escriptor prosa àrab, autor d'obres sobre adab, filosofia, teologia de Mu'tazili, polemica política-religiosa i assajos científics. Va néixer a Basora el 776 i va aprendre diverses disciplines en diferents cercles de la mesquita. Posteriorment es va unir als cercles Mu'tazili i els salons burgesos a Basora, Bagdad i Samarra, on les converses van ser animades per problemes filosòfics, teològics i científics. [1]

En el seu "Kitab al-Hayawan", Al-Jahiz va introduir el concepte de cadenes alimentàries i també va proposar un esquema d'evolució animal que implicava la selecció natural, el determinisme ambiental i possiblement l'herència de les característiques adquirides. En diferència de la teoria evolutiva moderna, per Al-Jahiz, la voluntat d'Al·là va servir com a antecedent o originador de tota mutació i transformació. Segons va suggerir, l'inanimació s'eleva al nivell vegetal i els animals evolucionen de les plantes. L'home, segons Al-Jahiz, va ser una etapa evolutiva d'animals. També va discutir àmpliament els conceptes de lluita per l'existència, l'adaptació i la psicologia animal, els conceptes que fan el pivot de la teoria de Darwin de la selecció natural. [2]

La teoria de l'evolució d'Al-Jahiz va ser alguna cosa completament nou en la història de la ciència. Es podria anomenar el primer evolucionista del món. Com Muhammad Iqbal va escriure: "Va ser Jahiz (d.225 AH) que va donar a conèixer els canvis en la vida animal causats per la migració i el medi ambient en general" [3]. George Sarton en la seva "Introducció a la Història de la Ciència" va declarar que "Kitab al-Hayawan" d'Al-Jahiz conté els gèrmens de moltes teories posteriors en biologia i zoologia: evolució, adaptació i psicologia animal. [4]

Després d'ell, les seves idees revolucionàries sobre el mecanisme evolutiu i la transformació de les espècies van ser penetrades en els treballs de molts estudiosos i científics musulmans com Al-Farabi (870-950), Abu Al-Hasan Al-Mas'udi (d.957), Ibn Miskawaih (d. 1032), Ibn Sina (980-1037), Al-Biruni (973-1048), Imam Raghīb Al-Isfahani (d.1108), Ibn Tufayl (1100-1186), Ibn Rushd (1126-1198), Ikhwan Al-Safa', Maulana Jalal Al-Din Rumi (1207-1273), Al-Damiri (1344-1405), Ibn Khaldun (1332-1406) i molts altres. [5]

Aquestes idees d'evolució van ser àmpliament ensenyades a les escoles islàmiques medievals. [6] En conseqüència,

els estudiosos musulmans pre-darwinistes ja havien discutit el concepte d'evolució i proporcionaven materials suficients a Darwin per a la seva teoria que li donava el llenguatge científic. Però, com s'ha transmès la idea d'Al-Jahiz als europeus? Va saber Darwin sobre aquests escrits?

De fet, molt abans de l'ascens de l'escola de filosofia natural a Alemanya, Al-Jahiz i altres eren coneguts pels europeus a través de la traducció de les seves obres a les llengües europees. Per exemple, "Hayat al-Hayawan" d'Al-Damiri va ser traduït parcialment al llatí per un jueu anomenat Abraham Echellensis i publicat a París el 1617. El llibre de Damiri té molts passatges del llibre d'Al-Jahiz i es basa en la seva teoria evolutiva. Juntament amb moltes altres obres, Ibn Tufayl, "Hayy ibn Yaqzan", que conté la filosofia de l'evolució, va ser publicat per primera vegada al llatí a Oxford el 1671. A causa de les activitats de traducció, el coneixement islàmic de la zoologia i la biologia va penetrar a les universitats europees ja al segle XVII i va proporcionar la base per al desenvolupament de disciplines modernes de zoologia i biologia.

Curiosament, el drapero de John William, contemporani de Darwin, va cridar la teoria evolutiva de la "teoria de l'evolució de Mohammadan" el 1878. Això significa que aquestes idees dels erudits musulmans eren coneguts pels cercles educats i científics d'Europa.

Segons Imad Hasan i Shahnawaz, Charles Darwin va estudiar sobre l'evolució del seu avi, Erasmus Darwin (1731-1802), que va obtenir tota la idea dels filòsofs musulmans que li van precedir durant segles. A continuació, Darwin va recollir proves per observacions per recolzar aquesta idea. [7]

A més, el mateix Charles Darwin coneixia l'àrab i tenia l'accés directe a la literatura àrab. Va ser iniciat en la cultura islàmica a la facultat de religió de la Universitat de Cambridge i va aprendre àrab per entendre l'Islam. Va ser l'estudiant de Samuel Lee, que estava bé versat en fonts orientals. Segons les lletres de Darwin, solia conèixer el seu mestre i debatre les qüestions d'interès mutu amb ell. [8]

Així doncs, és cert que Charles Darwin estava familiaritzat amb les obres i idees dels erudits i filòsofs musulmans, inclòs Al-Jahiz, i va establir les bases de la seva teoria de l'evolució utilitzant el material derivat de fonts musulmanes. [9]

Llavors, és prudent afirmar que la teoria evolutiva de Charles Darwin està completament en contra de la visió del món islàmic i el rebutja completament i diu que és aliè al pensament musulmà?